

Sygn. akt II Ca 234/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Buła (sprawozdawca)
Sędziowie:	SO Katarzyna Biernat-Jarek SO Anna Koźlińska

Protokolant: protokolant sądowy Małgorzata Łojewska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r. w Krakowie

na rozprawie sprawy z wniosku J. P. (1)

przy uczestnictwie B. P. (1)

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestnika od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 22 września 2016 r., sygnatura akt I Ns 2271/15/K

postanawia:

- zmienić zaskarżone postanowienie przez uchylenie jego punktu c) oraz wyeliminowanie z jego punktu d) udziałów we współwłasności nieruchomości oznaczonej jako dz. nr (...)o pow. 0,14 ha w miejscowości Ś. oraz ustalenie, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika na dzień ustania wspólności majątkowej małżeńskiej nie wchodziły udziały wynoszące 1/3 część we współwłasności nieruchomości położonej w D. gm. C., stanowiącej dz. nr (...)o pow. 0,35 ha oraz wynoszące 1/3 część we współwłasności nieruchomości oznaczonej jako dz. nr (...)o pow. 0,14 ha w miejscowości Ś. gm. L.;
- w pozostałym zakresie apelację oddalić.

SSO Katarzyna Biernat – Jarek SSO Grzegorz Buła SSO Anna Koźlińska

Sygnatura akt: II Ca 234/17

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 22 marca 2017 roku

Postanowieniem wstępnym z dnia 22 września 2016 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie w sprawie z wniosku J. P. (1) przy uczestnictwie B. P. (1) o podział majątku wspólnego ustalił, że w skład majątku

wspólnego J. P. (1) i B. P. (1) wchodziły na dzień ustania wspólności majątkowej małżeńskiej (29 maja 2012 roku), następujące składniki majątkowe:

- a) prawo własności nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) o pow. 0,0765 ha położonej w miejscowości R., gmina C., objętej księgą wieczystą (...),
- b) prawo własności nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) o pow. 0,02 ha położonej w miejscowości R., gmina C., objętej księgą wieczystą (...),
- c) udział w wysokości 1/3 części w prawie własności nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) o pow. 0,35 ha położonej w miejscowości D., gmina C., objętej księgą wieczystą (...),
- d) udział w wysokości 1/3 części w prawie własności nieruchomości stanowiącej działki ewidencyjne nr (...) o pow. 0,14 ha oraz nr (...) o pow. 0,10 ha położonych w miejscowości Ś., gmina L., objętych księgą wieczystą (...),
- e) prawo własności nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) o pow. 0,0955 ha położonej w miejscowości P. Ż., gmina A., objętej księgą wieczystą (...),
- f) udział w wysokości 1/2 części w prawie własności nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) o pow. 0,0175 ha położonej w miejscowości P. Ż., gmina A., objętej księgą wieczystą (...).

Orzeczenie to zapadło w następującym stanie faktycznym:

Małżeństwo wnioskodawczyni J. P. (1) i uczestnika B. P. (1) zostało zawarte w dniu 25 sierpnia 2007 r., a rozwiązane przez rozwód wyrokiem z dnia 29 maja 2012 roku. Między małżonkami istniał ustrój ustawowej wspólności majątkowej. W okresie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej uczestnik nabył własność następujących nieruchomości lub udziałów we współwłasności nieruchomości: a) stanowiącej dz. nr (...) o pow. 0,0765 ha w miejscowości R., gmina C., zakupionej w dniu 17 sierpnia 2010 r., a sprzedanej dnia 4 czerwca 2013 r.; b) stanowiącej dz. nr (...) o pow. 0,02 ha w miejscowości R., zakupionej w dniu 23 września 2010 r. a sprzedanej dnia 4 czerwca 2012 r.; c) udział w wysokości 1/3 części w nieruchomości stanowiącej dz. nr (...) o pow. 0,35 ha w miejscowości D., gmina C., zakupiony dnia 28 maja 2010 r., a sprzedany 25 listopada 2013 r.; d) udział w wysokości 1/3 części w nieruchomości stanowiącej dz. nr (...) o pow. 0,14 ha oraz nr (...) o pow. 0,10 ha w miejscowości Ś., gmina L., zakupionych w dniu 28 maja 2010 r., a sprzedanych 25 listopada 2013 r.; e) stanowiącej dz. nr (...) o pow. 0,0955 ha w miejscowości P. Ż., gmina A., zakupionej przez uczestnika w dniu 2 lipca 2009 roku; f) udział w wysokości 1/2 części w nieruchomości stanowiącej dz. nr (...) o pow. 0,0175 ha w miejscowości P. Ż., zakupiony przez uczestnika w dniu 2 lipca 2009 roku.

Nabywając wymienione nieruchomości, uczestnik deklarował w aktach notarialnych, że nabywa je do swojego majątku odrębnego i taki też sposób został ujawniony w prowadzonych dla nieruchomości księgach wieczystych.

W trakcie trwania małżeństwa oboje małżonkowie pracowali i osiągalni z tego tytułu dochody. Uczestnik pracował jako pośrednik handlu nieruchomościami, współpracując w tym zakresie z działającym w tej samej branży członkami swojej najbliższej rodziny. Z tego tytułu uczestnik w związku z przeprowadzanymi transakcjami uzyskiwał przychody w postaci prowizji, które podobnie jak stałą część swojego wynagrodzenia pobierał w gotówce.

Wymienione wcześniej nieruchomości nie zostały nabyte za środki pochodzące z majątku odrębnego uczestnika.

W ocenie Sądu pierwszej instancji ustalony stan faktyczny uzasadniał przyjęcie, że nieruchomości wskazane w sentencji postanowienia wchodziły w skład majątku wspólnego uczestników. Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 31 § 1 k.r.o. wspólnością ustawową objęte są przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez jednego z małżonków lub oboje z nich. W ocenie tego Sądu nie budziło wątpliwości, że wszystkie nieruchomości uczestnik nabył w okresie trwania związku małżeńskiego i małżeńskiej wspólności majątkowej. Sąd Rejonowy podniósł, że w toku postępowania uczestnik nie wykazał, aby rzeczy te stanowiły jego majątek odrębny w rozumieniu art. 33 pkt 10 k.r.o. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji odmówił wiarygodności przedłożonej przez uczestnika umowie darowizny z dnia

13 maja 2008 roku, a także zeznaniom świadków M. P. (1), B. P. (2) i M. P. (2) (imię tego ostatniego świadka należy uznać za oczywistą omyłkę, gdyż w sprawie zeznawał świadek J. P. (2), a nie M.- por. k.145) . Sąd pierwszej instancji wskazał też na domniemanie faktyczne określone w art. 231 k.p.c., które pozwala z faktu nabycia danego składnika majątkowego w trakcie trwania wspólności ustawowej wywieść jego przynależność to tego majątku małżonków.

Sąd Rejonowy ponadto stwierdził, że zgodnie z art. 567 § 3 k.p.c. w związku z art. 684 k.p.c., Sąd w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej ustala, które przedmioty majątkowe wchodzi w skład majątku wspólnego, przy czym ustalenie to następuje według daty ustania wspólności majątkowej. Stąd w ocenie Sądu pierwszej instancji, późniejsze ich zbycie lub podział geodezyjny (jak w przypadku działki nr (...)) nie mają wpływu na wyrzeczenie w tym zakresie. Wydając powyższe postanowienie wstępne Sąd Rejonowy odwołał się do regulacji zawartej w art. 685 k.p.c. w związku z art. 567 § 3 k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł uczestnik, zaskarżając je w całości i zarzucając:

I. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez:

a) ustalenie, że udział wynoszący 1/3 cz. we współwłasności nieruchomości stanowiącej dz. nr (...)w D. na dzień ustania wspólności majątkowej małżeńskiej wchodził w skład majątku wspólnego, mimo że z treści księgi wieczystej nr (...) wynika, że nabycie, a następnie zbycie tej nieruchomości przez uczestnika nastąpiło w wykonaniu umowy zlecenia zobowiązującej do przeniesienia własności na zleceniodawcę;

b) ustalenie, iż uczestnik w trakcie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej nabył udział wynoszący 1/3 cz. we współwłasności nieruchomości oznaczonej jako dz. nr (...)w miejscowości Ś., mimo że z pisma Wydziału Geodezji, Kartografii i Katastru Starostwa Powiatowego w K. z dnia 19 maja 2015 roku nie wynika, aby uczestnik na dzień ustania wspólności majątkowej figurował w ewidencji gruntów jako współwłaściciel tej nieruchomości, zaś z treści księgi wieczystej prowadzonej dla tej działki wynika, że została ona przyłączona do niej już po wykreśleniu z niej uczestnika;

II. naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

a) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z aktów notarialnych potwierdzających nabycie oraz zbycie nieruchomości przez uczestnika w okresie trwania związku małżeńskiego stron, mimo że z dokumentów tych wynikają okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. poprzez:

- dokonanie dowolnej oceny dowodu z umowy darowizny z dnia 13 maja 2008 roku, potwierdzenia wpłaty kwoty darowizny na konto uczestnika z dnia 14 maja 2008 roku, a także zgłoszenia darowizny do urzędu skarbowego z dnia 4 czerwca 2008 roku, które doprowadziło do uznania, że nie odzwierciedlają one rzeczywiście dokonanej darowizny na rzecz uczestnika;

- dokonanie dowolnej oceny dowodu z zeznań świadków A. P., M. P. (1) i J. P. (2), przez uznanie iż są one niepełne oraz zmierzają do ukrycia rzeczywistego charakteru dokonanej czynności, mimo że ci świadkowie potwierdzili fakt otrzymania darowizny przez uczestnika od jego babci;

- wyciągnięcie z materiału dowodowego wniosków nie znajdujących w nim oparcia, a to uznanie, że babcia uczestnika nie była w stanie zgromadzić przez całe swoje życie oszczędności w kwocie 50.000zł, pomimo że Sąd pierwszej instancji nie poczynił jakichkolwiek ustaleń odnośnie wysokości świadczeń emerytalnych otrzymywanych przez J. P. (3), ani też posiadanych przez nią oszczędności;

- pominięcie dowodu z wypisu aktu notarialnego z dnia 2 lipca 2009 roku nr rep. A (...)w zakresie w jakim w dokumencie tym wskazano, iż umowa sprzedaży zawierana jest w wykonaniu umowy przedwstępnej z dnia 17 lipca

2008 roku, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że pierwsza transakcja dotycząca nabycia nieruchomości dokonana została dopiero ponad 12 miesięcy od daty darowizny;

c) art. 328 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. poprzez brak wyjaśnienia przez Sąd Rejonowy jaka czynność prawna miałyby zostać ukryta pod rzekomo pozorną umową darowizny z dnia 13 maja 2008 roku, ewentualnie jaki motyw strony tej umowy miałyby w składaniu pozornych oświadczeń stanowiących treść tej umowy;

III. naruszenie prawa materialnego tj. art. 83 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszym postępowaniu nie wykazało, aby umowa darowizny z dnia 13 maja 2008 roku stanowiła pozorną czynność prawną.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez ustalenie, że prawo własności nieruchomości stanowiących dz. nr (...) w R., dz. nr (...)w tej samej miejscowości, dz. nr (...) w P. Ż. oraz udziały we współwłasności nieruchomości stanowiących dz. nr (...) (udział 1/3cz) w D., dz. nr (...) (udział 1/3/cz.) w Ś. i dz. nr (...) (udział 1/2cz.) w P. Ż., - stanowi (stanowiło) majątek osobisty uczestnika B. P. (1).

Apelujący wniósł również o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania stron, ograniczonego do samego uczestnika na okoliczność wysokości świadczeń emerytalnych otrzymywanych przez J. P. (3) oraz posiadanych przez nią oszczędności oraz na okoliczność zawarcia powierniczej umowy nabycia nieruchomości.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni wniosła o jej oddalenie, z wyjątkiem zarzutu dotyczącego udziału w nieruchomości stanowiącej dz. nr (...)w Ś., który podzieliła. Wniosła również o zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania odwoławczego.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji w zakresie faktu oraz daty zawarcia małżeństwa przez uczestników oraz jego rozwiązania przez rozwód, faktu i daty nabycia przez uczestnika nieruchomości stanowiących opisane wyżej dz. nr (...), (...)i (...), a także udziałów we współwłasności dz. nr (...), (...) i (...) (z wyjątkiem daty nabycia udziałów w dz. nr (...)) oraz faktu i daty zbycia przez uczestnika dz. nr (...), (...) (przy czym za dzień zbycia dz. nr (...) należy uznać 4.06.2012r., a datę 4.06.2013r. podaną przez Sąd Rejonowy przyjąć należy za oczywistą omyłkę), faktu zbycia udziału w dz. nr (...), faktu i daty zbycia udziału w dz. nr (...), deklaracji uczestnika zawartych w aktach notarialnych w zakresie źródeł pochodzenia środków na nabycie nieruchomości i sposobu ujawnienia własności w księgach wieczystych, a także faktu i charakteru pracy obojga małżonków w okresie trwania wspólności majątkowej oraz zasad pobierania wynagrodzenia przez uczestnika. W ocenie Sądu Okręgowego ustalenia te należy uznać za prawidłowe i oparte na właściwej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego.

Nadto Sąd Okręgowy na podstawie dowodów przeprowadzonych w postępowaniu odwoławczym ustalił co następuje:

Nieruchomość stanowiącą dz. nr (...) oraz udział wynoszący 1/2 cz. we współwłasności nieruchomości oznaczonej jako dz. nr (...) uczestnik nabył w dniu 2 lipca 2009 roku. W treści powyższej umowy zbywca oraz uczestnik B. P. (1) oświadczyli, że wcześniej łączyła ich przedwstępna umowa sprzedaży z dnia 17 lipca 2008 roku, co do nabycia nieruchomości o pow. ok. 20a za kwotę 30.000zł. Osoby te złożyły oświadczenie o rozwiązaniu tej umowy przedwstępnej i pozbawieniu jej wszelkich skutków prawnych, a zbywca dodatkowo oświadczył, że uczestnik zwrócił mu zadatek, który otrzymał przy zawarciu umowy przedwstępnej.

Dowód: umowa sprzedaży z dnia 2.07.2009r. nr rep. A (...) –k. 100-103, k.3-6 akt księgi wieczystej (...);

Udział wynoszący 1/3 cz. we współwłasności w nieruchomości stanowiącej dz. nr (...)w Ś. uczestnik B. P. (1) nabył w dniu 28 maja 2010 roku.

Dowód: umowa sprzedaży z dnia 28.05.2010r. nr rep. A (...) –k. 189-193 oraz k.2-6 akt księgi wieczystej nr (...);

Umową z dnia 25 listopada 2013 roku uczestnik zbył cały swój udział w dz. nr (...) na rzecz osób trzecich. Tą samą umową ci sami nabywcy nabyli od innych osób nieruchomości stanowiącą dz. nr (...) w Ś..

Dowód: umowa sprzedaży z dnia 25.11.2013r. nr rep. A (...) – k. 194-198, k.27-31 akt księgi wieczystej nr (...);

Nieruchomość stanowiącą dz. nr (...) w R. uczestnik nabył w dniu 17 sierpnia 2010 roku.

Dowód: umowa sprzedaży z dnia 17.08.2010r. nr rep. A (...) – k.2-4 akt księgi wieczystej nr (...);

Nieruchomość stanowiącą dz. nr (...) w R. uczestnik nabył w dniu 23 września 2010 roku.

Dowód: umowa sprzedaży z dnia 23.09.2010r. nr rep. A (...) – k.2-3 akt księgi wieczystej nr (...);

W dniu 31 marca 2011 roku uczestnik B. P. (1) na podstawie umowy sprzedaży nabył udział wynoszący 1/3 cz. we współwłasności nieruchomości położonej w D., stanowiącej dz. nr (...) o pow. 35a. W dniu 15 kwietnia 2015 roku pomiędzy uczestnikiem B. P. (1) i B. L. została zawarta umowa przeniesienia własności w wykonaniu umowy zlecenia, zgodnie z treścią której uczestnik jako zleceniobiorca przeniósł na zleceniodawcę cały przysługujący mu udział wynoszący 1/3 cz. we współwłasności nieruchomości składającej się z dz. nr (...), (...), (...), (...) i (...) w D.. Umowa ta stanowiła podstawę wpisu nabywcy B. L. do księgi wieczystej w miejsce uczestnika. Do umowy tej dołączono dokument w postaci pisemnej umowy zlecenia z dnia 16 marca 2011 roku, zgodnie z treścią której B. L. zlecił B. P. (1) nabywanie nieruchomości na jego rzecz, który to zlecenie przyjął i zobowiązał się je wykonać bez wynagrodzenia.

Dowód: umowa sprzedaży z dnia 31.03.2011r. nr rep. A (...) – k.24-27 akt księgi wieczystej (...), umowa przeniesienia własności w wykonaniu umowy zlecenia z dnia 15.04.2015r. nr rep. A (...) – k.199-201, k. 53-55 akt tej samej księgi; umowa zlecenia z dnia 16.03.2011r. – k.57 akt tej samej księgi, wydruk treści księgi wieczystej nr (...) z dnia 5.03.2016r. – k.52-56;

W dniu 13 maja 2008 roku uczestnik B. P. (1) otrzymał od swojej babci J. P. (3) darowiznę kwoty 50.000zł, którą w dniu 14 maja 2008 roku wpłacił na swój rachunek bankowy.

Dowód: umowa darowizny z dnia 13.05.2008r. – k. 41, potwierdzenie wpłaty z dnia 14.05.2008r. – k. 43, częściowo zeznania uczestnika B. P. – protokół rozprawy z dnia 20.09.2016r. – od 1min 11s do 42 min 11s, zeznania św. B. P. - protokół rozprawy z dnia 15.09.2016r. – od 26min 44s do 39 min 46s, zeznania św. M. P. - protokół rozprawy z dnia 15.09.2016r. – od 42min 28s do 52 min 06s, zeznania św. J. P. - protokół rozprawy z dnia 15.09.2016r. – od 1h 03min 37s do 1h 16 min 26s;

Powyższe ustalenia faktyczne zostały oparte o dokumenty urzędowe i dokument prywatny w postaci umowy zlecenia, które nie budziły wątpliwości co do autentyczności, a także co do objętej nimi treści. Nadto w zakresie faktu zawarcia umowy darowizny w dniu 13 maja 2008 roku podstawą ustaleń były dokumenty w postaci powyższej umowy, potwierdzenia wpłaty kwoty 50.000zł, a także zeznania świadków B. P. (2), M. P. (1) i J. P. (2) oraz uczestnika B. P. (1). W powyższym zakresie zeznania tych osób były spójne z dokumentami przedłożonymi na tę okoliczność, nie było w nich jakichkolwiek wzajemnych sprzeczności, nie były też sprzeczne z jakimikolwiek innymi dowodami zebranymi w sprawie.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek uczestnika o dopuszczenie dowodu z jego uzupełniającego przesłuchania, gdyż w trakcie swojego zeznania przed Sądem Rejonowym zeznawał już odnośnie okoliczności dotyczących sytuacji materialnej J. P. (3), i nie było przeszkód, aby w tym czasie zadawać mu ewentualne dalsze pytania w tej kwestii. Z kolei za zbędne należy uznać prowadzenie tego dowodu na okoliczność zawarcia umowy powierniczej, skoro wnioskodawczyni nie zgłosiła jakichkolwiek zarzutów w zakresie tej umowy, a to ją obciążał ciężar dowodu gdyby podważała jej prawdziwość.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelację należało uznać częściowo za zasadną.

W ocenie Sądu Okręgowego bez wątplenia zasadnym zarzutem jest podniesiony w apelacji zarzut sprzecznych ustaleń Sądu pierwszej instancji z zebrany materiał dowodowy w zakresie w jakim Sąd ten ustalił, że uczestnik w trakcie trwania wspólności ustawowej nabył udział wynoszący 1/3 cz. we współwłasności nieruchomości stanowiącej dz. nr (...) o pow. 14a położonej w Ś.. Jako podstawę powyższego ustalenia Sąd Rejonowy wskazał bliżej nieokreślone odpisy z ksiąg wieczystych w postaci wydruków elektronicznych. Mając jednak na uwadze zawartość akt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż podstawą tych ustaleń mogły być jedynie wydruki znajdujące się na k. 52-64 akt, w tym wydruk z księgi wieczystej nr (...) (k.57-59). Odnośnie tych wydruków wskazać należy, iż przede wszystkim nie zawierają one treści działu I-O, a więc obejmującego oznaczenie nieruchomości, zatem nie pozwalają jednoznacznie ustalić jakich konkretnie nieruchomości dotyczą wpisy własności dokonane w dziale II księgi wieczystej. W tej sytuacji trudno uznać powyższy dokument za dowód wykazujący nabycie przedmiotowej nieruchomości przez uczestnika. Trafnie natomiast apelujący podnosi, że nieruchomość stanowiąca dz. nr (...)w Ś. nie została ujęta w piśmie Starostwa Powiatowego w K. z dnia 13 maja 2015 roku, w którym wskazano nieruchomości ujawnione w ewidencji gruntów na nazwisko uczestnika według stanu na 29 maja 2012 roku. Powyższy zarzut podniesiony przez uczestnika w pełni też potwierdza przeprowadzony w postępowaniu odwoławczym dowód z umowy sprzedaży z dnia 25 listopada 2013r. nr rep. A (...), a także analiza pełnej treści księgi wieczystej (...), ogólnie dostępnej poprzez przeglądarkę elektronicznej księgi wieczystych na stronie internetowej (...). Wynika z nich, że udział we współwłasności dz. nr (...), a w zasadzie cała ta nieruchomość, została nabyta przez aktualnych właścicieli, co prawda w tym samym dniu co udział we współwłasności dz. nr (...), lecz nie od uczestnika B. P. (1), ale od całkowicie innych osób, a także iż działka została przyłączona do księgi wieczystej nr (...) w dniu, w którym został z niej wykreślony uczestnik i jednocześnie z wpisem nowych właścicieli.

Odnosząc się do podobnego zarzutu obejmującego udział we współwłasności wynoszący 1/3 cz. we współwłasności nieruchomości stanowiącej dz. nr (...)w D. stwierdzić należy, że ustalenie Sądu pierwszej instancji o fakcie nabycia tego udziału w trakcie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej uczestników nie pozostaje w sprzeczności z materiałem dowodowym, gdyż w istocie wskazuje on na nabycie tego udziału przez uczestnika w dniu 31 marca 2011 roku na podstawie umowy sprzedaży. Okoliczność tę wykazują opisane wyżej pismo Starostwa Powiatowego oraz wydruk z księgi wieczystej o nr (...)/ (...). W ustaleniach Sądu Rejonowego nie znalazło się stwierdzenie, iż powyższy udział wszedł do majątku wspólnego, a jedynie iż nieruchomości i udziały w nieruchomościach wskazane przez ten Sąd, w tym także przedmiotowy udział, nie zostały nabyte za środki z majątku odrębnego uczestnika. Kwestia zaliczenia tych składników majątkowych do majątku wspólnego była natomiast przedmiotem oceny prawnej stanu faktycznego dokonanej przez Sąd Rejonowy. Wobec powyższego ten zarzut należy uznać za trafny jedynie w zakresie w jakim Sąd Rejonowy ustalił, że przedmiotowy udział we współwłasności został nabyty w dniu 28 maja 2010r., a także iż został sprzedany przez uczestnika w dniu 25 listopada 2013 roku. W tym zakresie ustalenie to w istocie jest sprzeczne z materiałem dowodowym znajdującym się w aktach i powołanym przez Sąd pierwszej instancji, jako podstawa tych ustaleń. Z wydruku z księgi wieczystej nr (...) (k.52-56) wynika bowiem, że podstawą nabycia przez uczestnika tego udziału była umowa sprzedaży z dnia 31 marca 2011 roku nr rep. A (...), a także iż udział ten został zbyty w dniu 15 września 2015 roku na podstawie umowy przeniesienia własności w wykonaniu umowy zlecenia (nr rep. A (...)) i ona też stanowiła podstawę wpisu nowego współwłaściciela w tej księdze wieczystej w miejsce uczestnika.

Przechodząc obecnie do rozważenia zarzutów naruszenia prawa procesowego stwierdzić należy, iż nie może odnieść skutku zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. w zakresie w jakim podnosi go uczestnik. Należy zwrócić uwagę, że uczestnik nigdy nie składał wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodów z aktów notarialnych potwierdzających nabycie oraz zbycie nieruchomości. Jedyne stanowisko uczestnika w kwestii tych dokumentów znalazło się w odpowiedzi na wniosek (k.30-33), w której jego pełnomocnik stwierdził, że na żądanie Sądu uczestnik zwróci się do kancelarii notarialnych o wypisy aktów notarialnych dotyczących nabycia i zbycia nieruchomości. Trudno powyższe stwierdzenie profesjonalnego pełnomocnika uznać za wniosek dowodowy w rozumieniu art. 217 §1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. W toku postępowania wniosek o jakim wspomina w apelacji uczestnik złożyła natomiast wnioskodawczyni, działająca poprzez swojego pełnomocnika. Miało to miejsce w piśmie z dnia 4 marca 2016 roku. Wniosek ten został przez Sąd Rejonowy oddalony postanowieniem z dnia 5 lipca 2016 roku (k.116), a

zastrzeżenie do protokołu w związku z takim rozstrzygnięciem złożył jedynie pełnomocnik wnioskodawczyni. W tej sytuacji zgodnie z art. 162 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. stwierdzić należy, że uczestnikowi nie przysługuje obecnie możliwość powoływania się na powyższe uchybienie procesowe.

Powyższa ocena zarzutu uczestnika nie może jednak prowadzić do odmowy dopuszczenia w postępowaniu odwoławczym dowodów z dokumentów w postaci aktów notarialnych stanowiących podstawę nabycia i zbycia nieruchomości, których dotyczy to postępowanie. Sąd drugiej instancji jako sąd merytoryczny również jest bowiem związany treścią art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 §3 k.p.c., z którego wynika, że to sąd orzekający ustala m.in. skład majątku wspólnego, gdyż zasadą wynikającą z art. 1038 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. jest, iż sądowy podział majątku wspólnego objąć ma cały ten majątek.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c., wskazać należy, że zgodnie z powołanym przepisem sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W ocenie Sądu Odwoławczego, uczestnik zasadnie zarzucił, iż Sąd pierwszej instancji odmawiając wiarygodności dowodom przedstawionym przez uczestnika na okoliczność zawarcia przez niego umowy darowizny kwoty 50.000zł naruszył powyższą zasadę. Niewątpliwie rację miał Sąd Rejonowy, że wykazanie powyższej okoliczności zgodnie z art. 6 k.c. obciążało uczestnika. Realizując ten obowiązek uczestnik B. P. (1) zgłosił wnioski dowodowe obejmujące dokumenty prywatne, a także osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadków oraz swojego przesłuchania. Niewątpliwie podstawowym dowodem jaki uczestnik przedłożył na powyższą okoliczność były dowody z dokumentów. Wśród tych dowodów znalazła się umowa darowizny z dnia 13 maja 2008 roku z potwierdzeniem jej przedłożenia urzędowi skarbowemu w dniu 4 czerwca 2008 roku, a także potwierdzenie wpłaty kwoty 50.000zł na rachunek bankowy uczestnika. Fakt zawarcia powyższej umowy potwierdzali także świadkowie wnioskowani przez uczestnika, a także on sam w trakcie przesłuchania. Zwrócić należy uwagę, że w materiale dowodowym nie znalazł się jakikolwiek dowód podważający fakt zawarcia tej umowy. Okoliczności tej przeczyła wnioskodawczyni, jednak nie zgłosiła jakichkolwiek wniosków dowodowych podważających wiarygodność przedstawionych dokumentów, jak również podważających treść zeznań świadków i uczestnika. Wnioskodawczyni nie kwestionowała autentyczności podpisu darczyńcy J. P. (3) na dokumencie umowy, daty jej zawarcia oraz zgłoszenia faktu jej zawarcia w urzędzie skarbowym. Niekwestionowaną okolicznością było również wpłacenie przez uczestnika w dniu 14 maja 2008 roku na swój rachunek bankowy kwoty 50.000zł. Z materiału dowodowego nie wynika w jaki inny sposób uczestnik mógł wejść w posiadanie takiej kwoty pieniędzy. Podnoszone przez wnioskodawczynię twierdzenia, iż źródłem jej pochodzenia były dochody uzyskiwane przez inne osoby niż darująca J. P. (3) nie zostały poparte jakimkolwiek dowodem, stąd należało uznać je za gołosłowne.

Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jednak z art. 253 k.p.c. wynika, że jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić, przy czym jeśli spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Zatem w niniejszym przypadku dowód autentyczności dokumentu w postaci umowy darowizny z dnia 13 maja 2008 roku oraz prawdziwości zawartych w nich oświadczeń, obciążał uczestnika. Uczestnik powołał w tym zakresie dowody z zeznań świadków w osobach swoich rodziców M. P. (1) i B. P. (2), wujka J. P. (2) i znajomego D. C. (1), a także dowód z przesłuchania jego osoby.

Zdaniem Sądu Okręgowego ocena powyższych zeznań przez Sąd pierwszej instancji (z wyjątkiem zeznań D. C.) przekraczała ramy swobodnej oceny dowodów. Zwrócić należy uwagę, że wszystkie wymienione wyżej osoby potwierdziły fakt obdarowania uczestnika przez jego babcię J. P. (3) kwotą 50.000zł, którą uczestnik bez wątplenia dysponował dnia następnego po dniu darowizny, skoro kwotę tę wpłacił na swój rachunek bankowy. Powyższe zeznania nie pozostawały w sprzeczności z jakimkolwiek innym dowodem przeprowadzonym w toku postępowania. Nie były też wzajemnie sprzeczne.

Sąd Rejonowy przedstawiając w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia ocenę powyższych dowodów nie stwierdził, że zgromadzenie przez J. P. (3) kwoty objętej umową darowizny nie było możliwe, lecz iż z uwagi na fakt, że była osobą w podeszłym wieku i utrzymywała się z emerytury, wydawało się to trudne. Trafnie w związku z tym uczestnik zarzuca, że Sąd Rejonowy wyrażając swoje wątpliwości w tej kwestii nie odniósł się w ogóle do sytuacji materialnej w jakiej znajdowała się darująca. Dla oceny możliwości dokonania przedmiotowej darowizny istotne znaczenie ma bowiem nie sytuacja materialna przeciętnej osoby pobierającej świadczenia emerytalne, lecz sytuacja w jakiej znajduje się konkretny darczyńca. Pominięcie przy dokonaniu oceny zgromadzonego materiału dowodowego możliwości finansowych J. P. (3) powoduje, że oceny takiej nie można uznać za wszechstronną, zwłaszcza jeśli uwzględni się treść zeznań świadków i uczestnika, którzy konsekwentnie wskazywali na pobieranie przez nią wysokich świadczeń emerytalnych. W toku postępowania dowodowego świadkowie wskazywali, że J. P. (3) otrzymywała wysoką emeryturę, a nawet określali jej wysokość na ok. 3000zł. Wnioskodawczyni wysokości tego świadczenia nie kwestionowała. W tym miejscu nie sposób nie zauważyć, że w 2008 roku przeciętne miesięczne wynagrodzenie wynosiło 2943,88zł brutto (M.P. z 2009r. nr 9 poz.112). Zatem wysokość świadczenia emerytalnego J. P. (3) było zbliżone do przeciętnego wynagrodzenia osób wykonujących pracę zawodową. W takiej sytuacji nie pozostaje w sprzeczności z doświadczeniem życiowym możliwość zgromadzenia przez J. P. (3) kwoty objętej przedmiotową darowizną, w szczególności jeśli nastąpiłoby to w dłuższym okresie czasu.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można też podzielić stanowiska Sądu pierwszej instancji, iż zasady doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, że osoba posiadająca kilku krewnych spokrewnionych z nią w takim samym stopniu (w tym przypadku wnuków), jeśli ma dokonać darowizny to w równym stopniu obdarowuje wszystkich krewnych. Zdaniem Sądu Okręgowego doświadczenie życiowe prowadzi raczej do odmiennych wniosków, a mianowicie iż decyzja o dokonaniu bezpłatnego przysporzenia i jego ewentualnej wysokości zależy w pierwszej kolejności od rzeczywistej więzi osobistej i uczuciowej pomiędzy ewentualnym darczyńcą i potencjalnie obdarowanym, nie zaś od formalnego stopnia pokrewienia pomiędzy tymi osobami. Zdaniem Sądu Okręgowego nie jest uzasadnione kwestionowanie wiarygodności zeznań świadków i uczestnika w tej części z uwagi na ich brak wiedzy o ewentualnych darowiznach dokonanych przez J. P. (3) na rzecz innych jej wnuków, a także braku wiedzy świadków o przyczynie dokonania tej darowizny. Zdaniem Sądu Okręgowego świadkowie, którzy nie byli stronami tej umowy, choć są bliskimi uczestnika, a także J. P. (3), nie muszą posiadać wiedzy o okolicznościach dokonania tej czynności prawnej, a także o motywach, które doprowadziły darczyńcę do jej zawarcia. Nie pozostaje to w sprzeczności z doświadczeniem życiowym. Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, sam uczestnik jako przyczynę otrzymania darowizny wskazał fakt wcześniejszego wieloletniego przebywania poza granicami Polski i w związku z tym nie otrzymywania w tym czasie od swojej babci jakiegokolwiek wsparcia finansowego, a także ułatwienie poprzez tę darowiznę uzyskania własnego lokum (protokół rozprawy z 20.09.2016r. – od 9 min 00s do 11min 22s). Takiej motywacji darczyńcy nie można uznać za sprzecznej z doświadczeniem życiowym, gdyż w istocie tego rodzaju sytuacje nie należą do rzadkości.

Uwzględniając powyższy zarzut uczestnika oraz opierając się na zgromadzonym materiale dowodowym Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 13 maja 2008 roku miała miejsce darowizna na jego rzecz kwoty 50.000zł, którą otrzymał od babci J. P. (3). Dokonanie tego ustalenia nie prowadzi jednak do uznania, że nieruchomości objęte zaskarżonym postanowieniem zostały nabyte przez uczestnika z majątku osobistego.

Sąd Okręgowy nie podziela bowiem zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c. w zakresie w jakim odnosi się on do braku wykazania nabycia przez uczestnika tych nieruchomości za środki uzyskane z powyższej darowizny. Należy zauważyć, że wskazywanie przedmiotowej darowizny jako potencjalnego źródła zakupu wszystkich nieruchomości objętych postępowaniem pozostaje we wzajemnej sprzeczności ze stanowiskiem uczestnika wyrażonym w piśmie jego pełnomocnika z 11 grudnia 2015 roku (odpowiedź na wniosek), w którym wskazano, że surogacja następowała wielokrotnie w odniesieniu do następujących po sobie surogatów, a następować to miało od zakupu pierwszej nieruchomości w 2007 roku (k.33). Trzeba w tym miejscu zwrócić uwagę, że jeśli pierwsza nieruchomość miała zostać nabyta w 2007 roku, to nie mogła być nabyta z ewentualnej darowizny, która miała miejsce dopiero w maju 2008 roku. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji nie naruszył również art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. dokonując oceny umowy sprzedaży z dnia 2 lipca 2009 roku. Treść powyższego dokumentu nie podważa bowiem

stanowiska Sądu Rejonowego, że pierwsza z nieruchomości objętych postępowaniem została nabyta po upływie ponad 12 miesięcy od dnia darowizny. Jakkolwiek bowiem w treści aktu notarialnego z dnia 2 lipca 2009 roku nr rep. A (...) znalazł się zapis o wcześniejszej przedwstępnej umowie sprzedaży, ale z tych zapisów wynikało również, że zawarcie tej przedwstępnej umowy nie wiązało się dla uczestnika z jakimkolwiek wydatkiem, a wręcz przeciwnie sam miał otrzymać kwotę jako zadatek. Błędne jest też twierdzenie uczestnika, że umowa z dnia 2 lipca 2009 roku zawierana była w wykonaniu umowy przedwstępnej z dnia 17 lipca 2008 roku, gdyż z treści tej umowy jednoznacznie wynika, że umowa przedwstępna wola jej stron została rozwiązana i pozbawiona jakichkolwiek skutków prawnych. Dodać jeszcze trzeba, że apelujący w jakikolwiek sposób nie odniósł się swojej apelacji do argumentu Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którym nawet przy przyjęciu dokonania przedmiotowej darowizny brak dowodów na zakup nieruchomości objętych wnioskiem właśnie za pieniądze stanowiące jej przedmiot. Ten pogląd Sąd Rejonowy zasługuje na akceptację. Okoliczność nabywania nieruchomości za środki uzyskane z darowizny winien wykazać uczestnik. W materiale dowodowym brak jednak dowodów, które okoliczność tę wykazują. Z samych zeznań uczestnika wynika, że środki z darowizny ulokował na swoim rachunku bankowym, na który wpływały także inne jego środki, a z którego również dokonywał innych operacji finansowych. Trafnie Sąd pierwszej instancji uznał, że uczestnik ani poprzez chronologię nabywania nieruchomości powiązaną z dokonywaniem wypłat środków z tego rachunku bankowego, ani poprzez powiązanie wysokości otrzymanej darowizny z ceną nabycia poszczególnych nieruchomości, nie wykazał, iż na nabycie przedmiotowych nieruchomości przeznaczał, a w szczególności przeznaczał wyłącznie, środki z darowizny, a bezsprzecznie uzyskiwał on w okresie trwania małżeństwa wynagrodzenie oraz prowizje związane z wykonywaniem zawodu pośrednika w obrocie nieruchomościami, które także mogły być przeznaczane na zakup tych nieruchomości. Powyższe, przy trafnie zastosowanym przez Sąd Rejonowy domniemaniu faktycznym z art. 231 k.p.c. w związku z art. 31 §1 k.r.o., prowadzi do wniosku, że Sąd ten prawidłowo zaliczył do majątku wspólnego stron nieruchomości stanowiące dz. nr (...), (...), (...) oraz udziały w nieruchomościach stanowiących dz. nr (...) i (...).

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu naruszenia art. 328 §2 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. Podnieść należy, że zarzut naruszenia art. 328 §2 k.p.c., a więc przepisu określającego jakie elementy powinno obejmować uzasadnienie orzeczenia kończącego co do istoty postępowanie w sprawie, może odnieść zamierzony skutek tylko w sytuacji gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia jest sporządzone w taki sposób, że nie pozwala na dokonanie kontroli instancyjnej przez Sąd drugiej instancji. W ocenie Sądu Okręgowego uzasadnienie postanowienia z dnia 22 września 2016 roku, jakkolwiek zwięzłe, spełnia wszystkie wymogi przewidziane w art. 328 §2 k.p.c. i pozwala na poznanie motywów, którymi kierował się Sąd pierwszej instancji rozstrzygając tę sprawę. Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu wskazał, które okoliczności podlegały jego ustaleniu oraz na jakiej podstawie to nastąpiło, a także podał przyczyny, które doprowadziły do uznania części materiału dowodowego za niewiarygodny, bądź nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji nie miał obowiązku wskazywania czynności prawnej, która mogła zostać ukryta pod pozorną, jego zdaniem, umową darowizny. Wskazywanie tej czynności nie stanowi elementu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż jego istotą było na tym etapie jedynie ustalenie składu majątku wspólnego. Jeśli jednak według Sądu Rejonowego, nie zostało wykazane, że kwota 50.000zł wpłacona przez uczestnika na rachunek bankowy w maju 2008 roku, pochodziła (jak twierdził) z darowizny dokonanej na jego rzecz przez J. P. (3) oraz iż stanowiła źródło nabycia przedmiotowych nieruchomości, to bez znaczenia dla przyjętego rozstrzygnięcia pozostawało w jaki sposób i z jakiego tytułu uczestnik kwotę tę uzyskał.

Z tych samych względów nie można uznać za trafny zarzut naruszenia art. 83 k.c.

Mając na uwadze przedstawione rozważania należało zmienić zaskarżone postanowienie poprzez wyeliminowanie ze składu majątku wspólnego udziału wynoszącego 1/3 cz. we współwłasności nieruchomości położonej w miejscowości Ś., stanowiącej dz. nr (...) o pow. 0,14ha objętej księgą wieczystą (...).

Jednak ponieważ Sąd drugiej instancji w obecnym modelu postępowania odwoławczego także jest sądem merytorycznym, który nie jest związany podniesionymi w apelacji zarzutami prawa materialnego, rozważania wymagało czy na tle ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy nie naruszył art. 31 §1 k.r.o., zaliczając do majątku wspólnego udział wynoszący 1/3 cz. we współwłasności nieruchomości położonej w D., stanowiącej dz. nr (...). Jak ustalono w toku postępowania odwoławczego udziały we współwłasności nieruchomości stanowiącej dz. nr (...) zostały

zbyte przez uczestnika na podstawie umowy o przeniesieniu własności w wykonaniu umowy zlecenia. Umowa ta ma formę aktu notarialnego, a czynności notarialne zgodnie z art. 2 §2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie (tj. Dz.U. z 2016r. poz. 1796) dokonane przez notariusza zgodnie z prawem, mają charakter dokumentu urzędowego. Wobec powyższego akty i inne dokumenty notarialne są dokumentami urzędowymi w rozumieniu przepisów k.p.c. o dokumentach urzędowych. Jako dokumenty urzędowe stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone, a zatem iż strony przystępujące do danego aktu złożyły oświadczenia w nim zawarte (art. 244 k.p.c. w zw. z art. 2 §2 p.n.). Zgodnie z art. 252 k.p.c. strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić. W niniejszej sprawie ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał więc co do zasady na wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni w toku tego postępowania nigdy jednak nie kwestionowała, aby nabycie udziałów we współwłasności nie nastąpiło w wykonaniu umowy zlecenia z dnia 16 marca 2011 roku. Sąd Okręgowy z urzędu nie ma także podstaw, aby kwestionować ważność i skuteczność tej umowy, jak również istnienie podstawy zobowiązującej uczestnika do przeniesienia własności tych udziałów na rzecz osoby trzeciej. Przyjmując w konsekwencji, iż w istocie nabycie w dniu 31 marca 2011 roku przez uczestnika udziałów we współwłasności dz. nr (...)w D. nastąpiło w celu realizacji umowy wiążącej go z B. L., stwierdzić należy że zaliczenie tego składnika majątkowego do majątku wspólnego narusza art. 31 §1 k.r.o. Sąd Okręgowy podziela bowiem stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 1976 roku I CR 128/76, OSNCP 1977/4/70, iż „nie należy do dorobku w rozumieniu art. 31 k.r.o. w związku z art. 32 k.r.o. przedmiot nabyty przez jednego z małżonków na swoje nazwisko, ale w wykonywaniu zawartej z osobą trzecią umowy zlecenia, tzn. z obowiązkiem przeniesienia tego prawa i tego przedmiotu na rzecz dającego zlecenie.” Jakkolwiek uchwała ta została podjęta w stanie prawnym sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 162 poz. 1691), to jednak zachowała swoją aktualność także w obecnym stanie prawnym. Sąd Najwyższy wskazał w niej, że z treści przepisów regulujących wspólność majątkową małżonków (ówczesne art. 31 k.r.o. i art. 32 k.r.o.) wynika, że istotną cechą objętych wspólnością ustawową przedmiotów jest ich dorobkowy charakter, tj. nabycie w celu przysporzenia, powiększenia majątku małżonków o składniki trwale w skład tego majątku wchodzące. Sąd Najwyższy stwierdził, że „tego charakteru nie ma nabycie przedmiotu majątkowego (rzeczy lub prawa) w wykonaniu umowy zlecenia, a zatem z obowiązkiem (od momentu nabycia) wydania przedmiotu nabytego (wraz z przeniesieniem prawa do niego) na rzecz dającego zlecenie. Tak dokonane nabycie nie ma charakteru nabycia dorobkowego, jest to pozycja "zerowa" w majątku nabywcy, nie zaś jego dorobek, objęty - stosownie do art. 32 KRO - wspólnością ustawową.”

Akceptując to stanowisko także w aktualnym brzmieniu art. 31 §1 k.r.o. stwierdzić należy, że udziały we współwłasności nieruchomości stanowiącej dz. (...), jako nabyte przez uczestnika w wykonaniu zobowiązania z umowy zlecenia nie wchodzi w skład jego majątku wspólnego z wnioskodawczynią, a zaliczenie ich do tego majątku narusza wskazany przepis prawa materialnego. Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy doszedł do przekonania o konieczności zmiany zaskarżonego postanowienia także przez wyeliminowanie z treści wspólnego majątku tych udziałów.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. w związku z art. 13 §2 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie w sposób określony w punkcie 1 sentencji, zaś dalej idącą apelację jako bezzasadną oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c., o czym orzekł w punkcie 2.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy nie orzekał z uwagi na fakt, iż apelacja dotyczyła postanowienia wstępnego, a zatem niniejszego postanowienia nie można uznać za kończące sprawę w instancji w rozumieniu art. 108 §1 k.p.c.

SSO Anna Koźlińska SSO Grzegorz Buła SSO Katarzyna Biernat-Jarek